

ВЪЛКАНА.

Учителко, този Тезей е бѣлъ лошъ чловѣкъ като е оставилъ тази горкъ принцезъ, която му бѣше спасила живота.

УЧИТЕЛКА.

Истина е, драга моя; но, ако да не бѣше ъ оставилъ тамо, трѣбваше да ъ земе за женъ, а трудно му бѣше да ся ожени за една дѣвойка, която ся не обхожда прилично. Той когато имаше отъ нея нуждъ, той ъ обща най-хубавы общанія: но мъжѣтъ не мислѣтъ че ся одѣлжени да пазѣтъ общаніята си, които даватъ на женѣтъ: тѣмъ е мило когато могѣтъ да ги излѣжатъ, та сетѣ да имъ ся подсмивать и секому да казвать: „Гледайте тази и тази господжъ, азъ ъ рѣкохъ, че е хубава, че ъ обичамъ; и тя быде доста глупава да мя повѣрва.“

МАРІЯ.

Ахъ! колко е туй лошо! тѣ сѣ лѣжци. Но сичкитѣ мъжѣе таквизи ли сѣ учителко? нема ли нѣкакъвъ знакъ за да познаваме онѣзи, които ни ся подсмивать?

УЧИТЕЛКА.

Да, драга моя. Нека прѣдложъ че сте унѣ вый една голѣма дѣвойка, и че единъ младъ момъкъ ся залибилъ на васъ. Ако сичко туй е съ добро намѣреніе, той не ще го каже вамъ, но ще отиде да найде баща ви, майкъ ви и ще имъ каже: „Дѣщера ви е твърдѣ обичлива: ако обичате да ми ъ дадете за женъ, азъ щѣ ви бѣдѣ твърдѣ одѣлженъ, защото ъ много обичамъ.“ Ако ли той иска само да ся под-